

บทที่ 7

หมายเรียกและหมายอาญา

1. หมายเรียก (summons) ไม่มีค่าจำกัดความใน วิ.อาญา แต่พอจะเห็นได้ว่าหมายถึงหนังสือของการที่กฎหมายให้อำนาจพนักงานสอบสวน พนักงานฝ่าย - ปกครองหรือตำรวจชั้นผู้ใหญ่ หรือศาลสั่งให้บุคคลใดมาที่เจ้าพนักงานหรือศาล เพื่อทำการสอบสวน ไต่สวนมูลฟ้อง หรือการพิจารณาตามบทบัญญัติแห่ง ป.วิ.อาญา (ม.52)

การออกหมายเรียกจึงเป็นเรื่องที่เจ้าพนักงานเรียกผู้ต้องหา จำเลยหรือพยานมาที่ตน ทั้งนี้เพื่อประโยชน์ในการสอบสวน ไต่สวนมูลฟ้องหรือพิจารณานั้นเอง

ในกรณีที่พนักงานสอบสวนหรือพนักงานฝ่ายปกครอง หรือตำรวจชั้นผู้ใหญ่ไปทำการสอบสวนด้วยตนเอง ย่อมมีอำนาจเรียกผู้ต้องหาหรือพยานมาได้โดยไม่ต้องมีหมายเรียก (ม.52 วรรคท้าย) ทั้งนี้เพราะบุคคลเหล่านี้มีอำนาจออกหมายเรียกอยู่แล้วโดยถือเสมือนว่าตัวเองเป็นหมายอยู่แล้วนั่นเอง

1.1 แบบของหมายเรียก (ม.53) หมายเรียกต้อง เป็นหนังสือ โดยมีข้อความต่อไปนี้

- (1) สถานที่ออกหมาย
- (2) วัน เดือน ปี ที่ออกหมาย
- (3) ชื่อและตำแหน่งที่อยู่ของบุคคลที่ออกหมายเรียกให้มา
- (4) เหตุที่ต้องเรียกบุคคลนั้นมา
- (5) สถานที่ วัน เดือน ปี และเวลาที่จะให้ผู้นั้นไปถึง
- (6) อายมีชื่อและประทับตราของศาล หรือลายมือชื่อและตำแหน่งเจ้าพนักงานผู้ออกหมาย

ในการกำหนดวันตาม ม.53 นั้น ให้ฟังระลึกถึงระยะทางไกลไกล เพื่อให้ผู้ถูกเรียกมีโอกาสมาถึงตามวัน เวลา ที่กำหนดในหมาย 52 (ม.54)

1.2 การส่งหมายเรียก มีวิธีการดังนี้

- (1) การส่งหมายเรียกให้ผู้ต้องหา มีบัญญัติใน วิ.อาญา ม.55 ให้ส่งกับตัวผู้ต้องหา หรือสามีหรือภรรยา ญาติ หรือผู้ปกครองของผู้ต้องหาก็ได้
- (2) การส่งหมายเรียกให้พยาน ไม่มีบัญญัติใน วิ.อาญา ต้องนำ วิ.แห่งมาใช้โดยอนุโลม ตาม ม.76 คือ ส่งให้พยานนั้นเองหรือให้ส่งกับตัวแทนหรือคนที่มีอายุเกิน 20 ปี ซึ่งอยู่ในบ้านหรือทำงานในสำนักงานของผู้ถูกเรียก
- (3) การส่งหมายเรียกให้จำเลย ไม่มีบัญญัติใน วิ.อาญา น่าจะอนุโลมไว้วิธีส่งตาม วิ.อาญา ม.55
- (4) ในกรณีที่ผู้ถูกเรียกอยู่ต่างห้องที่ที่ออกหมาย ให้ส่งไปยังศาล พนักงานฝ่ายปกครองหรือตำรวจซึ่งผู้ถูกเรียกอยู่ในห้องที่ เพื่อสักรหัสหมายแล้วจัดส่งต่อไป (ม.56)

๗

1.3 ผลของการชักหมายเรียก

- (1) ถ้าผู้ถูกหมายเรียกเป็นผู้ต้องหาหรือจำเลย บังคับถูกจับโดยออกหมายจับ ตาม วิ.อาญา ม.66(3) คือเป็นเหตุหนึ่งที่จะออกหมายจับ แต่ผู้ต้องหาที่ชักหมายเรียกไม่มีความผิดฐานชักคำสั่งเจ้าพนักงาน (ฎีกาที่ 1140/2481)
- (2) ถ้าพยานชักหมายเรียก บังคับมีความผิดฐานชักคำสั่งเจ้าพนักงาน ตาม ป.อาญา ม.168 หรือ ม.170 , แต่ไม่เป็นเหตุที่จะออกหมายจับฐานชักชักหมายเรียก (ฎีกาที่ 1783/2493)

52 เป็นข้อพิจารณาว่า การชักชักหมายเรียกมีเหตุอันสมควรหรือไม่ ซึ่งเป็นองค์ประกอบของความผิดฐานชักคำสั่งเจ้าพนักงาน (ม.368 ป.อาญา)

2. หมายอาญา (warrant) ตาม วิ.อาญา ม.2(9) หมายถึง หนังสือ บังการ ซึ่งออกตามบทบัญญัติแห่งประมวลกฎหมายนี้ สั่งให้เจ้าหน้าที่ทำการจับ ซึ่ง จำคุก หรือปล่อยผู้ต้องหา จำเลย หรือนักโทษ หรือทำการค้น รวมทั้งสำเนาของหมายที่ว่ามีอันใด รับรองว่าถูกต้อง และคำบอกกล่าวทางโทรเลขว่าได้ออกหมายจับแล้ว ตาม ม.77

ดังนั้นหมายอาญา มี 5 ชนิด คือ หมายจับ หมายชิง หมายจำคุก หมายค้น และหมายปล่อย ซึ่งในการออกหมายต่าง ๆ เหล่านี้ต้องมีเหตุที่จะออกหมาย เช่น เหตุ ออกหมายจับตาม ม.66 เป็นต้น

2.1 ผู้มีอำนาจออกหมาย (ม.58)

(1) พนักงานฝ่ายปกครองหรือตำรวจชั้นผู้ใหญ่ออกหมายไต่ 2 ชนิด คือ หมายจับ และหมายค้น

(2) ศาล มีอำนาจออกหมายไต่ทั้ง 5 ชนิด

2.2 วิธีการออกหมายอาญา

(1) ต้องมีสาเหตุที่จะออกหมายนั้นไต่ตาม วิ.อาญา เช่น เหตุที่จะออกหมายจับ ตาม ม.66 เหตุที่จะออกหมายค้นตาม ม.69 การออกหมายอาจกระทำโดยพลการหรือมีการร้องขอก็ได้ (ม.59)

(2) หมายที่ออกจะต้องทำตามแบบ ตาม ม.60 คือ

ก. ต้องทำเป็นหนังสือ

ข. ลงวัน เดือน ปี

ค. เหตุที่ออกหมาย

ง. ถ้าเป็นหมายจับต้องระบุชื่อและรูปพรรณของคนที่จะจับ รูปพรรณคือ ลักษณะของผู้ต้องหาที่ผู้จับจะปฏิบัติได้

จ. ถ้าเป็นหมายค้น ให้ระบุสถานที่ที่จะค้น และชื่อหรือรูปพรรณหรือสิ่งของที่ค้น กำหนดวันเวลาที่จะค้น และชื่อกับตำแหน่งของเจ้าพนักงานผู้จะทำการค้นนั้น

- จำคุก หรือปล่อย
- ฉ. ถ้าเป็นหมายซึ่ง จำคุก หรือปล่อย ต้องระบุชื่อบุคคลที่จะถูกซึ่ง
- จำคุก หรือปล่อย
- ช. ระบุความผิดในกรณีออกหมายจับ หมายซึ่ง หรือหมายค้น
- ข. ในกรณีออกหมายจำคุกให้ระบุความผิดและกำหนดโทษตาม
- คำพิพากษา
- ฅ. ในกรณีออกหมายซึ่ง จำคุก ให้ระบุสถานที่ที่จะใช้ซึ่งหรือจำคุก
- ฉ. กรณีออกหมายปล่อย ให้ระบุเหตุที่ปล่อย

(3) -ลงลายมือชื่อและประทับตราศาล หรือลายมือชื่อและตำแหน่ง
ของเจ้าพนักงานผู้ออกหมาย

2.3 วิธีจัดการตามหมาย เจ้าพนักงานผู้จัดการตามหมาย คือพนักงานฝ่าย
ปกครองหรือตำรวจ (ม.61)

(1) แจ้งข้อความในหมายให้ผู้เกี่ยวข้องทราบ และถ้าเขาขอร้องต้อง
ส่งหมายให้เขาตรวจดู (ม.62)

(2) บันทึกการแจ้งข้อความหรือการส่งหมายให้ผู้นั้น และลงวันเดือนปี
ที่จัดการตามหมาย (ม.62)

(3) เมื่อจัดการแล้ว ก็ให้บันทึกรายละเอียดในการจัดการ (ม.63)

(4) ถ้าจับหรือค้นแล้ว ให้ส่งตัวคนที่จับหรือของที่ค้นไปให้ผู้ออกหมาย
โดยด่วน (ม.64)

(5) ถ้าคนที่ถูกจับหนี เจ้าพนักงานผู้จับมีอำนาจติดตามจับกุมผู้นั้นได้
โดยไม่ต้องมีหมาย (ม.65)

3. การออกหมายอาญาแต่ละประเภท

3.1 หมายจับ (warrant of arrest) หมายจับอาจออกได้
โดยเหตุหนึ่งเหตุใดตาม ม.66 กล่าวคือ :-

1. เมื่อผู้ต้องหาซึ่งถูกสงสัยโดยมีเหตุอันควร หรือจำเลยไม่มีที่อยู่เป็นหลักแหล่ง (ม.66(1)) การไม่มีที่อยู่เป็นหลักแหล่งเป็นพฤติการณ์ที่สื่อแสดงว่า ผู้ต้องหาหรือจำเลยนั้นไม่มีอาชีพหรือมิได้ทำมาหากินอันใด สันนิฐานได้ในเบื้องต้นว่าเป็นบุคคลที่ประกอบอาชีพอยู่ได้โดยไม่สุจริต ทั้งยังไม่อาจตามตัวได้เมื่อมีกรณีต้องเรียกตัวโดยหมายเรียกหรือตามตัว อย่างไรก็ตามก็สำหรับผู้ต้องหานั้นต้องได้ความพิเคราะห์ด้วยว่า มีเหตุสงสัยอันควร ว่าน่าจะเป็นผู้กระทำความผิดนั้น ทั้งนี้ต้องพิจารณาเป็นกรณีไป เช่นก่อนมีการฆ่ากันตายมีคนเห็นผู้ต้องหายืนชมอยู่ใต้ถุนบ้านผู้เสียหาย

การไม่มีที่อยู่เป็นหลักแหล่งตามข้อ 1 นี้ ไม่คำนึงถึงความผิดที่ผู้ต้องหาหรือจำเลยกระทำความผิดจะมีอัตราโทษมากน้อยเพียงใด ซึ่งแตกต่างจากข้อ 2 อันจะกล่าวต่อไป

พึงสังเกตว่า การไม่มีที่อยู่เป็นหลักแหล่งนั้น ศาลฎีกาตีความว่าเป็นหน้าที่ของฝ่ายโจทก์หรือเจ้าพนักงานต้องติดตามสืบหาที่อยู่ผู้ต้องหาหรือจำเลยพอสมควร เพียงปรากฏว่าจำเลยย้ายภูมิลำเนาไป หรือส่งสำเนาฟ้องให้จำเลยไม่ไ้โดยไม่มีเหตุใด ๆ ว่าจำเลยจงใจหลบหนีไม่รับหมาย จะถือเป็นเหตุออกหมายเลยที่เดียวไม่ได้ (ฎีกาที่ 857/2484, 859/2496)

2. เมื่อความผิดที่ผู้ต้องหาถูกสงสัย โดยมีเหตุอันควรหรือที่จำเลยถูกฟ้องนั้น มีอัตราโทษอย่างสูงตั้งแต่สามปีขึ้นไป (ม.66(2)) ตามอนุมาตรานี้ กฎหมายถืออัตราโทษเป็นสำคัญ โดยไม่คำนึงว่าผู้ต้องหาหรือจำเลยจะมีที่อยู่ในหลักแหล่งหรือไม่

3. เมื่อผู้ต้องหาหรือจำเลย ซึ่งไม่ได้ถูกควบคุมหรือขังอยู่ไม่มาตามหมายเรียกหรือตามนัด โดยไม่มีข้อแก้ตัวอันควรก็ดี ใ้หนีไปก็ดี หรือมีเหตุอันควรสงสัยว่าจะหลบหนี หรือจะไปยุ่งเหยิงกับพยานหลักฐานโดยทางตรงหรือทางอ้อมก็ดี (ม.66(3)) กรณีอนุมาตรานี้มีหลายกรณีคือ

3.1 ไม่มาตามหมายเรียกหรือตามนัดโดยไม่มีข้อแก้ตัวอันควร ทั้งนี้ถ้ามีข้อแก้ตัวอันควร เช่น ป่วยหนัก มีเหตุสุดวิสัย เช่น น้ำท่วมการสัญจรถูกตัดขาด ก็จะออกหมายจับมิได้

3.2 ใกล้เคียงหนีไป

3.3 มีเหตุอันควรสงสัยว่าหลบหนี

3.4 กรณีมีเหตุอันควรสงสัยว่าจะไปยังหญิงกับพยานหลักฐาน เช่น มีเหตุสงสัยว่าจะไปวางแผนฆ่าพยาน ให้สืบพยานเพื่อให้การเท็จ

4. เมื่อผู้ต้องหาหรือจำเลยซึ่งถูกปล่อยชั่วคราว มิสามารถทำสัญญาประกัน ให้จำนวนเงินสูงกว่าเดิม หรือหาหลักประกันมาเพิ่มให้ดีกว่าเดิม ตาม ม.115

พึงสังเกตว่า การออกหมายจับได้จะต้องเป็น ผู้ต้องหาหรือจำเลย โดยเฉพาะอย่างยิ่งมักจะถามเป็นข้อสอบบ่อย ๆ กรณี พยานหรือผู้เสียหายชี้ค้หมายเรียกโดยไม่มีเหตุอันควรซึ่งตาม ม.66(3) จะออกหมายจับมิได้ เพราะมิใช่ผู้ต้องหาหรือจำเลย

การออกหมายจับ อาจออกหมายจับบุคคลที่ไม่รู้จักชื่อก็ได้แก่ต้องบอกรูปพรรณ ของผู้นั้นให้ละเอียดเทียบเท่าที่จะทำได้ (ม.67)

เมื่อออกหมายจับแล้วยอมมีอะไรก็ได้ตลอกไปจนกว่าจะจับได้ เว้นแต่คดีฆาตกรรม หรือคดีถอนหมายคืน (ม.68)

หมายจับใช้ได้อันตราอาญาจักร การจัดการตามหมายจับจะจัดการตามสำเนาหมายอันรับรองว่าถูกต้องหรือตามโทรเลขแจ้งว่าได้ออกหมายแล้วก็ได้ ในกรณีซึ่งนี้ให้ส่งหมายหรือสำเนาอันรับรองว่าถูกต้องไปยังเจ้าพนักงานผู้จัดการตามหมายโดยพลัน (ม.77)

ดังนั้นหมายจับจึงมีความหมายสามประการคือ

1. ตัวหมายจับ
2. สำเนาหมายอันรับรองว่าถูกต้อง
3. คำบอกกล่าวทางโทรเลขว่าได้ออกหมายจับ

สำหรับในกรณีหลังนี้ เพื่อประโยชน์ในกรณีเร่งด่วน เช่น สงสัยว่าจำเลย หรือผู้ต้องหา กำลังจะหลบหนีออกนอกประเทศ ก็อาจใช้วิธีโทรเลขว่าได้ออกหมายจับแล้ว ก็ยอมกระทำได้

3.2 หมายค้น (warrant of search) การออกหมายค้นต้องมีเหตุที่จะออกหมายตาม ม.69 คือ

1. เพื่อพบและยึดสิ่งของ ซึ่งจะเป็นพยานหลักฐานประกอบการสอบสวนในส่วนมูอ์ฟ้องหรือพิจารณา (ม.69(1)) คำว่าสิ่งของแสดงอยู่ในที่ว่าอาจเป็นวัตถุพยานหรือพยานเอกสาร เช่น เพื่อค้นพบอาวุธของกลาง ค้นพบโพยรายชื่อสมาชิกของอั้งยี่ เป็นต้น

2. เพื่อพบและยึดสิ่งของ ซึ่งมีไว้เป็นความฉิบหรือได้มาโดยผิดกฎหมาย หรือมีเหตุอันควรสงสัยว่าได้ไว้หรือตั้งใจจะใช้ในการกระทำความผิด (ม.69(2))

3. เพื่อพบและช่วยบุคคล ซึ่งได้ถูกหน่วงเหนี่ยวหรือกักขังโดยมิชอบด้วยกฎหมาย (ม.69(3)) เช่น เพื่อค้นพบบุคคลซึ่งถูกจับตัวไปเรียกค่าไถ่

4. เพื่อพบบุคคลซึ่งมีหมายให้จับ (ม.69(4)) กรณีนี้มีบัญญัติให้สอดคล้องกับกรณีตาม ม.81(1) ซึ่งห้ามมิให้จับในที่รโหฐาน เว้นแต่จะได้อำนาจตามบทบัญญัติในเรื่องการค้นในที่รโหฐาน กล่าวคือผู้ทำการจับจะต้องมีทั้งหมายค้นและหมายจับ (ม.70) เช่น ออกหมายจับนายแดง แล้วสืบทราบมาว่านายแดงหลบซ่อนตัวอยู่ในบ้านหลังหนึ่ง เจ้าพนักงานจะต้องออกหมายค้นบ้านหลังนั้นด้วย จะเข้าไปจับโดยอาศัยเพียงหมายจับเท่านั้นมิได้

พึงสังเกตว่าบทบัญญัติใน ม.81(1) ที่ว่า "เว้นแต่จะทำตามบทบัญญัติอันว่าด้วยการค้นในที่รโหฐาน" การค้นในที่รโหฐานต้องมีหมายค้นเสมอ เว้นแต่เป็นกรณีค้นได้โดยไม่ต้องมีหมาย (ม.92) ดังนั้นเมื่อค้นได้โดยไม่ต้องมีหมาย เจ้าพนักงานผู้จับก็อาจจับได้โดยไม่ต้องปฏิบัติตาม ม.70 คือไม่ต้องมีหมายค้น ส่วนการจับนั้นอาจมีหมาย

หรือไม่ก็ได้ เพราะอาจมีกรณีที่จับได้โดยไม่ได้ตั้งใจเหมือนกัน (ม.78) ดังนั้น เจ้าพนักงานฝ่ายปกครองหรือตำรวจชั้นผู้ใหญ่ย่อมเข้าไปจับบุคคลในที่สาธารณะได้ โดยไม่ต้องมีหมายค้นและหมายจับ (ม.78 และ ม.92 วรรคท้าย)

5. เพื่อพบและยึดสิ่งของตามคำพิพากษาหรือตามคำสั่งศาล ในกรณีที่จะพบหรือจะยึดโดยวิธีอื่นไม่ได้แล้ว (ม.69(5))

ข้อสังเกต ในเรื่องการค้นนั้นกฎหมายมิได้บัญญัติกำหนดอายุการค้นไว้ อย่างเช่นหมายจับ (จนกว่าจะจับได้) ในทางปฏิบัติจึงตีความกันว่า หมายค้นใช้ได้เพียง คนเดียว (เมื่อค้นเสร็จแล้ว) ไม่ใช่ใช้ไล่ตลอดไปจนกว่าจะค้นบุคคลหรือสิ่งของได้ตาม กฎหมาย และใช้ไล่เฉพาะสถานที่ ๆ ระบุไว้ในหมาย ไม่ใช่ไล่ไล่ทั่วราชอาณาจักร อย่าง หมายจับ⁵³ นอกจากนั้นพึงสังเกตว่า หมายค้นนั้นเจ้าพนักงานผู้มีชื่อในหมายหรือ ผู้รักษาการแทนเท่านั้นมีอำนาจเป็นหัวหน้าไปจัดการให้เริ่มไปตามหมาย (ม.97) อันแตกต่างจากหมายจับที่พนักงานฝ่ายปกครองหรือตำรวจย่อมจัดการตามหมายได้เสมอ เพราะใช้ไล่ทั่วราชอาณาจักร

3.3 หมายขัง (warrant of detention) หมายขังย่อมลบล้างได้ โดยกรณีของ ม.71 กล่าวคือ ศาลออกหมายขังผู้ต้องหาหรือจำเลยในระหว่าง

1. สอบสวน กรณีเช่นนี้เป็นการออกหมายขังผู้ต้องหาใน ระหว่างสอบสวน ตาม ม.87 โดยเหตุที่พนักงานสอบสวนหมกอำนาจควบคุมผู้ต้องหา จะต้องทำการฝากขังผู้ต้องหาโดยการร้องขอ ตาม ม.87

2. ไต่สวนมูลฟ้อง ในกรณีที่ราษฎรเป็นโจทก์ในระหว่างไต่สวน มูลฟ้องจำเลยยังไม่อยู่ในฐานะจำเลย⁵⁴ ศาลจึงสั่งซึ่งมิได้ ส่วนกรณีอัยการเป็นโจทก์

53 ทวี เจริญพิทักษ์, อนุนิติ ใจสมุทร : คำอธิบาย ป.วิ.อาญา หน้า 477, อักษรศาสตร์, 2508

54 ม.165

ศาลไม่จำเป็นต้องไต่สวนมูลฟ้อง แต่ศาลเห็นสมควรก็อาจสั่งให้มีการไต่สวนมูลฟ้องในกรณีเช่นนี้ ศาลมีอำนาจซึ่งจำเลยไต่แล้ว เพราะจำเลยตกอยู่ในฐานะจำเลยทั้งแก่ยื่นฟ้อง

3. พิจารณา ในระหว่างพิจารณาจำเลยต้องถูกสั่งโดยศาลไม่ว่าราษฎรหรืออัยการ เป็นโจทก์ เว้นแต่จำเลยจะไต่ประกันตัว (ม.88)

3.4 หมายปล่อย (warrant of release) การออกหมายปล่อย - ผู้ต้องหาหรือจำเลย อาจมีเหตุมาจากข้อเท็จจริงหลายประการ กล่าวคือ

1. เมื่อศาลสั่งปล่อยชั่วคราว (ม.72(1)) ในกรณีนี้ที่เรียกกันว่า การประกันตัว (ม.106 - 119)

2. เมื่อพนักงานอัยการหรือพนักงานสอบสวนขอให้ศาลปล่อย โดยเห็นว่าไม่จำเป็นต้องสั่งไว้ระหว่างสอบสวน (ม.72(2)) กรณีนี้เป็นเรื่องของ ม.87 ซึ่งอาจมีกรณีที่ไม่อาจสรุปจำนวนไต่แม้จะซึ่งต่อไป การสอบสวนก็คงไม่เสร็จ เช่น พยานบางปากไปอยู่ต่างประเทศ ผู้ต้องหาไม่คิดที่จะหลบหนี

3. เมื่อพนักงานอัยการร้องต่อศาลว่ายุติการสอบสวนแล้วโดยคำสั่งไม่ฟ้องผู้ต้องหา (ม.72(3)) เป็นกรณีที่พนักงานอัยการหรือพนักงานสอบสวนขอให้ศาลซึ่งผู้ต้องหาไว้ ตาม ม.87 ทอมาพิจารณาจำนวนแล้วมีความเห็นสั่งไม่ฟ้อง พนักงานอัยการมีอำนาจร้องขอให้ศาลปล่อยได้ ตาม ม.142 วรรค 2

4. เมื่อพนักงานอัยการไม่ฟ้องผู้ต้องหาในเวลาศาลกำหนด (ม.72(4)) เป็นกรณีของ ม.87 เช่นกัน กล่าวคือ พนักงานสอบสวนหรือพนักงานอัยการอาจร้องขอให้ศาลสั่ง ตาม ม.87 ซึ่งศาลจะระบุดระยะเวลาในการสั่งซึ่งไว้ เมื่อครบ - กำหนดระยะเวลานั้นแล้ว พนักงานอัยการไม่ฟ้องผู้ต้องหาหรือไม่ขอให้ศาลสั่งซึ่งต่อไปอีก ศาลจะออกหมายปล่อย เพราะระยะเวลาในการซึ่งจำเลยไต่หมดสิ้นไปแล้ว

5. เมื่อศาลสั่งไต่สวนมูลฟ้องแล้วเห็นว่าคดีไม่มีมูลและสั่งให้ยกฟ้อง เว้นแต่เมื่อโจทก์ร้องขอและศาลเห็นสมควรให้ซึ่งจำเลยไว้ระหว่างอุทธรณ์ฎีกา (ม.72(5)) กรณีนี้เฉพาะคดีที่อัยการ เป็นโจทก์ เพราะในคดีที่ราษฎร เป็นโจทก์นั้น ศาลจะซึ่งจำเลยไม่ได้ อยู่แล้วในชั้นไต่สวนมูลฟ้องโดยผลของ ม.165 ดังกล่าวมาแล้วในเรื่องหมายซึ่ง

6. เมื่อโจทก์ถอนฟ้องหรือยอมความในความผิดต่อส่วนตัว หรือเมื่อ ศาลพิจารณาคดีพิพากษาหรือมีคำสั่งให้ยกฟ้อง เว้นแต่ศาลเห็นสมควรให้ซึ่งจำเลยไว้ ในระหว่างอุทธรณ์ฎีกา (ม.72(6)) การถอนฟ้องหรือยอมความในความผิดต่อส่วนตัว ย่อมทำให้คดีอาญาระงับ ตาม ม.39(2)

7. เมื่อศาลพิพากษาให้ลงโทษจำเลยอย่างอื่นซึ่งมิใช่โทษประหารชีวิต จำคุก หรือให้อยู่ภายในเขตกำหนด ถ้าโทษอย่างอื่นนั้นเป็นโทษปรับเมื่อจำเลยได้เสีย ค่าปรับแล้ว หรือศาลให้ปล่อยชั่วคราวโดยมีกำหนดวันเพื่อให้จำเลยหาเงินค่าปรับมาชำระ ต่อศาล (ม.72(6))

8. ในกรณีที่อยู่ในระหว่างอุทธรณ์ฎีกา ถ้าจำเลยถูกควบคุมหรือซึ่ง มาแล้วเท่ากับหรือเกินกว่ากำหนดโทษจำคุก หรือกำหนดจำคุกแทนตามคำพิพากษา ให้ศาล ออกหมายปล่อยจำเลย เว้นแต่จะเห็นสมควรเป็นอย่างอื่นในกรณีโจทก์อุทธรณ์ฎีกาท่านอง ให้เพิ่มโทษ (ม.73)

ในกรณีนี้เป็นเรื่องคาบเกี่ยวจากประมวลกฎหมายอาญา ซึ่งในการ พิพากษาจำคุกจำเลยนั้นศาลต้องนับระยะเวลาที่จำเลยถูกควบคุมหรือซึ่งในระหว่าง สอบสวนรวมเข้าด้วย ทั้งนี้ถ้านับรวมกันแล้วระยะเวลาเท่ากับหรือเกินกว่าโทษจำคุก ตามคำพิพากษา ศาลจะออกหมายปล่อย

9. เมื่อผู้ต้องโทษจำคุก ถูกจำครบกำหนดแล้ว หรือได้รับพระราชทาน ภัยโทษให้ปล่อย หรือมีคำวินิจฉัยให้ปล่อยตัวไปโดยมีเงื่อนไข หรือมีกฎหมายยกเว้นโทษ หรือโทษจำคุกนั้นหมดไปโดยเหตุอื่น ให้ศาลออกหมายปล่อยผู้นั้น (ม.75)

3.5 หมายจำคุก (warrant of imprisonment) การออกหมายจำคุก
 เป็นไปตาม ม.74 กล่าวคือ

1. ท้องคำพิพากษาให้จำคุก
2. ท้องคำพิพากษาให้ประหารชีวิต การประหารชีวิตศาลต้องออก
 หมายจำคุกก่อนเพื่อรออุทธรณ์ฎีกา หรือรอการประหารชีวิต
3. กรณีจำคุกแทนค่าปรับ

ในสามกรณีนั้น ศาลจะออกหมายจำคุก แต่มีข้อยกเว้นตาม ม.73 กล่าวคือ
 ถูกควบคุมหรือขังมาเท่ากับหรือเกินโทษจำคุกตามคำพิพากษา และกรณี ม.185 วรรคสอง
 คือการปล่อยชั่วคราวระหว่างคดียังไม่ถึงที่สุด